

Afgiftekantoor
1700 Dilbeek 1

Driemaandelijke
nieuwsbrief van de
werkgroep
STRAATKINDEREN
VAN ALAGOINHAS

1e trimester 2002
6e jaargang nr. 1

V.U. Piet Paul
Zonnekouter 16
1700 DILBEEK

Pastoral do Menor

Nieuwsbrief

België-Belgique
P.B.
1700 Dilbeek 1
2/2788

«LIJN1»
«LIJN2»
«STRAAT»
«STAD»
«LAND»

Maart, 2002

Beste vrienden van Freddy,

Wanneer je in dit nummer de brief van 'Padre' Freddy gaat lezen, zal je zonder meer kunnen vaststellen dat het in Brazilië niet anders gaat dan in de rest van de wereld: de rijken worden er steeds rijker en de armen steeds armer. Zo gaat het spijtig genoeg, de dag van vandaag, in onze zelfzuchtige maatschappij.

Om éinig idee te hebben van de krasse tegenstellingen die in Brazilië schering en inslag zijn tussen burgers van éénzelfde land, volstaat het even te vergelijken met ons oude Europa.

In het zuidoosten van ons continent, de balkan, en in het vroegere Oostblok, kent het merendeel van de bevolking onze rijkdom ook alleen van horenzeggen. Wijzelf daarentegen kennen de erbarmelijke omstandigheden waarin deze mensen leven ook maar uit de pers en media en hebben ze nooit aan den lijve ondervonden.

Het wordt stilaan tijd dat we onszelf uit onze ivoren toren bevrijden en ogen en oren openen voor de nood van onze medemensen, waar ook ter wereld, want armoede en onrecht gaan steeds hand in hand.

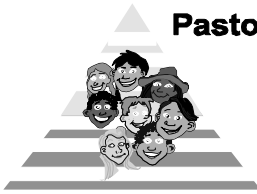
Toegegeven, ieder van ons heeft wel af en toe één of andere tegenslag te verwerken, maar over 't algemeen hebben we zeker geen reden tot klagen.

Het is niet meer dan onze plicht om van onze welstand een deel af te staan aan diegenen die het hoogstnodige moeten missen.

Eens te meer doen we beroep op jullie begrip voor het levenswerk van Freddy in Alagoinhas, waar het lot en het welzijn van honderden kinderen in zijn handen liggen.

Laat hen a.u.b. niet in de steek!

De Redactie

Pastoral do Menor de Alagoinhas

BR 101, Km 101 - Caixa Postal 48
48100-000 - Alagoinhas - Bahia
Fone (075) 422-1948
Fax (075) 422-2362
C.G.C. 16.130.585/0001-02
Insc. Estadual 37.186.366-NO

Alagoinhas, 05 maart 2002.

Beste Vrienden allemaal,

Maart! Stilaan verdwijnt het winterseizoen. De lente staat voor de deur. Tijd voor ons eerste boekje van dit nieuwe jaar. Maart... ook vastenperiode en... Pasen, het grote Verrijzenisfeest. Feest van de grote overwinning van solidariteit op egoïsme; van vergeving op liefdeloosheid; van diepe menselijkheid op harde bestialiteit. Het valt dit jaar wel erg vroeg, namelijk. 31 maart, de laatste dag van deze schone maand.

Hier op de "Pastoral do Menor de Alagoinhas" loopt alles weer op volle toeren. De kinderen hadden grote vakantie van 22 december tot 04 februari. Het onderwijspersoneel en de andere functionarissen kwamen al de 21ste terug uit verlof. Ze namen onmiddellijk deel aan de - nu al traditioneel geworden - vormingsweek. De week daarop werd ook alles piekfijn in elkaar gestoken en gepland. Het nieuwe schooljaar kon weer van start gaan! Het gaat er dus weeral ijverig aan toe. Iedereen is weer eens 100% in het dagdagelijks leven ondergedompeld, met zijn wel en zijn wee.

Het grote nieuws dit jaar is wel dat we het eerste jaar van onze beroepsschool voor een jaar hebben moeten uitstellen. Dat betekent dat we hier, in deze sector, dus voorlopig geen nieuwe leerlingen hebben opgenomen. Waarom? Brazilië laat geen gelegenheid meer voorbij gaan om zich voor de buitenwereld, telkens meer en meer, als een perfect ontwikkeld land uit te roepen dat in niets voor de "Eerste-Wereld-Landen" moet onderdoen. En ook al is het waar dat het er economisch goed voor staat, de regering, de politici en de economen schijnen daarom dan ook geen oog meer te hebben voor de enorme verschillen die er bestaan tussen arm en rijk, voor de bestaande kolossale kloof die tussen beide bestaat en die elke dag groter en groter wordt. De armoede en de sociale onrechtvaardigheid zijn hier nog nooit zo groot geweest als van vandaag (zie het artikel van Guy De Nocker in ons vorig december nummer: "Het Noordoosten is een Afghaans spektakel").

Wel, verleden jaar werd er verandering gebracht in de arbeidsreglementering en -wet. Zo is het vanaf nu verboden aan jongeren onder de 18 jaar een professionele opleiding te geven, vooral dan de zogenaamde gevaarlijke afdelingen, zoals schrijnwerkerij, lederbewerking, metallurgie, automechaniek, enz... Het zorgde voor de nodige onrust bij alle ONG's en andere verenigingen die met beroepsonderwijs bezig waren. Een deel heeft er de brui aan gegeven. Anderen niet, waaronder wijzelf. Maar we zijn dan wel verplicht de opleiding anders te gaan organiseren. Zo werden we verplicht te beslissen dat onze beroepsopleiding in de toekomst maar zal starten met jongeren vanaf hun 16de jaar. De twee eerste jaren worden dan als inleidingsjaren opgesteld, bestaande uit vrij algemene cursussen die dan kunnen gebruikt worden voor bijna alle latere specialisaties. We zullen in deze twee eerste leerjaren de leerlingen opleiden als goed gevormde "handlangers" voor de tot nu toe bestaande opleidingssectoren van onze vroegere curriculum. Daarna komt er één of twee jaar bij (vanaf hun 18 dus) waar ze, na deze opleiding, effectief als volwaardige beroepsmensen de arbeidsmarkt zullen kunnen veroveren als professionelen.

Omwille van dit feit hebben we dan een nieuwe directeur moeten aanwerven. Het is iemand die veel meer pedagogisch op deze taak is voorbereid. Laat het ook gezegd wezen: het was juist op tijd dat ons coöperanten-koppel is aangekomen. Peter ziet het allemaal tamelijk goed zitten, weet van wanten en aanpakken. Samen met Luís Claudio, de nieuwe directeur, vormt hij een prima team. Ook zijn echtgenote, Hannie, doet eraan mee, maar dan als sociaal assistente. Dit jaar wordt daarom dus elke voormiddag, van 's maandags tot 's vrijdags (en dit gedurende het gehele schooljaar) gebruikt om het nieuwe lessenrooster en de nodige vaardigheden samen met het huidige bestaande lerarenkorps optimaal voor te bereiden. Het tweede jaar en de stages lopen normaal verder zoals vroeger. Dat heeft de wet dan toch maar gelukkig voorzien en toegelaten. We duimen in ieder geval voor een goede toekomst van onze beroepsschool in deze nieuwe pedagogische opstelling waar we toe verplicht werden door deze nieuwe wet. Dat is onze nieuwe maar hoopvolle grote uitdaging voor de volgende jaren. De aanwezigheid van onze Nederlandse vrijwilligers enerzijds en de aanwerving van een beter voorbereide directeur anderzijds, zullen hierbij zeker en vast van groot belang zijn.

Voor de rest gaat alles zijn gewone gang. Het aantal kinderen en jongeren is ondanks de voorlopig gesloten deur voor de eerstejaars van de beroepsschool op hetzelfde peil gebleven, te weten ongeveer 400.

Omwille van de Paassfeer die zich ondertussen dichterbij laat voelen graag dit nog:

"LEVE HET LEVEN !!!"

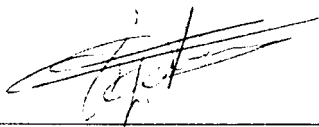
Het leven biedt nieuwe mogelijkheden, gebruik ze;
Het leven is schoonheid, kijk er naar;
Het leven is geluk, beproef het;
Het leven is een droom, maak hem werkelijk;
Het leven is een uitdaging, neem ze aan;
Het leven is een taak, vervul ze;
Het leven is een spel, speel het;
Het leven is een parel, verzorg ze;
Het leven is rijkdom, bewaar ze;
Het leven is liefde, geniet ervan;
Het leven is mysterie, ontdek het;
Het leven is belofte, vervul ze;
Het leven is verdriet, overwin het;
Het leven is een hymne, zing ze;
Het leven is een strijd, aanvaard hem;
Het leven is een avontuur, waag het;
Het leven is blijheid, verdien ze;
Het leven is leven, verdedig het!

Vrolijke Paastijd!

Ik wens jullie leven toe in overvloed!

En zo ben ik dan nog eens aan het einde van mijn Latijn gekomen. Daarom ga ik het hier voorlopig weer bij laten. Dank voor de aandacht - en voor ik het vergeet - ook voor de enorm vele reacties van jullie op onze kerstwensen en jaarlijks verslag. Het beste en tot het volgende boekje. Het ga jullie allemaal heel goed.

Tot schrijfs weer eens,

Priester Freddy Goven - Alagoinhas.
Bahia - Brazilië.

PASTORAL DO MENOR DE ALAGOINHAS:

Entidade Civil, filantrópica e beneficente ao menor. Estatutos publicados no D.O./BA de 21 e 22/01/89, sob número AG 0673 e de 04/08/94, sob número SED 1926. - Reconhecida de Utilidade Pública Municipal pela Lei n° 822/88 de 02/12/88, Utilidade Pública Estadual em 22/11/95, pela Lei n° 6.925 de 22/11/95 e publicado no D.O./BA de 23/11/95 e de Utilidade Pública Federal pelo decreto presidencial de 30/06/97 (Art.1° - XII) - Registrada no CNAS em data de 14/06/96 pelo processo 23013.802259/90 - 90, no CMDCA de Alagoinhas-BA, sob n°1994/1 e no CMAS de Alagoinhas-BA, sob n° 002/96. Cadastrada no CECA-BA sob n° 07/97 de 12/06/97.

DE PARADOXEN VAN DE MISERIE IN BRAZILIË:

Brazilië heeft de laatste 25 jaar een ware socio-economische transformatie ondergaan. Als we de socio-economische indicatoren van 1977 bekijken, lijkt het wel of we het over een ander land hebben. Het Bruto Nationaal Product (het totaal van wat een land produceert gedurende een jaar) steeg 85%, het aantal woningen met televisie steeg met 150%, het totaal aantal residenties met telefoon verdrievoudigde evenals het totale wagenpark in het land. Jammer genoeg echter, bleef het percentage van de Brazilianen dat onder de armoedegrens leeft constant. Ziektes die direct voortkomen uit de armoede, zoals de ondervoedingsziekte "Kwashiorkor" (een Afrikaans woord dat een ziekte aangeeft veroorzaakt door het gebrek aan proteïnes, vitamines en minerale zouten in de voeding), komen nog altijd veelvuldig voor.

Volgens cijfers van het nationale Instituut voor Toegepast Economisch Onderzoek (IPEA) vertegenwoordigden de "miseráveis" ongeveer 17% van de bevolking in 1977. Het meest recente cijfer van ditzelfde instituut wijst op 14,5% "miseráveis" op de totale Braziliaanse bevolking. Een heel lichte daling dus, te licht als we rekening houden met de bovengenoemde socio-economische ontwikkeling. Komt daarbij nog dat het eigenlijk een proportionele daling betreft, want in absolute cijfers groeide het legertje "miseráveis" aan van ongeveer 18 miljoen in 1977 tot ongeveer 23 miljoen momenteel.

Er wordt in Brazilië een onderscheid gemaakt tussen armoede en miserie. Het is niet altijd duidelijk waar juist de grens ligt tussen beiden, maar over het algemeen wordt het inkomen als criterium genomen. Volgens de statistici leeft iemand onder de armoedegrens wanneer hij/zij geen voldoende inkomen heeft om te voorzien in de voldoening van de primaire behoeften zoals voeding, kledij, transport, woning etc. (meestal wordt hier als standaard genomen een inkomen van minder dan 2 Dollar per dag). Wanneer de persoon echter niet eens kan voorzien in de meest primaire behoefte van alle, nl voedsel, dan valt hij/zij onder de categorie "miseráveis" (een inkomen van minder dan 1 Dollar per dag). Er is dus armoede en er is miserie! In heel Brazilië leven ongeveer 53 miljoen mensen onder de armoedegrens (ongeveer 32% van de totale bevolking), daarvan leven er zo'n 23 miljoen onder de miseriegrens. De helft van deze laatste groep treft men aan in het Noordoosten, waaronder

de staat Bahia. Vooral op het platteland dat geregeld geteisterd wordt door de droogte wordt honger geleden, het is dan ook daar dat de gevreesde ziekte “kwashiorkor” (die we voornamelijk kennen van beelden uit Afrika door uitgemergelde kinderen met een bolle buik) toeslaat. Bijna de helft van zij die onder de miseriegrens leven (overleven) zijn minderjarigen. Vandaar het belang van op deze doelgroep gerichte sociale programma's, zoals de Pastoral do Menor de Alagoinhas.

In de rangorde van landen volgens het armoedepercentage staat Brazilië tussen Botswana, Dominicaanse Republiek, Mauritanië en Guiné. Deze laatste landen hebben dan wel een inkomen per hoofd van de bevolking dat schommelt tussen 15% en 50% van dat van Brazilië. Of nog: in landen met een vergelijkbaar inkomen per hoofd van de bevolking als Brazilië ligt het armoedepercentage heel wat lager (Costa Rica: 19%; México: 15%; Chili: 15%; Maleisië: 7%). Hoe we het probleem ook bekijken of bestuderen, Brazilië is een rijk land met een hoge armoede. Er is hier dus duidelijk sprake van sociale onrechtvaardigheid. In de macro-economische statistieken tellen de ongeveer 15% “miseráveis” nauwelijks mee: ze produceren zo goed als niks en consumeren doen ze ook al niet! Ze zijn dus eigenlijk van geen tel voor de officiële economie, en worden dan ook zo behandeld in het huidige systeem waar bijna uitsluitend het economisch rendabele van belang is. In theorie kan een land dus net zo goed functioneren zonder deze armoezaaiers. De Braziliaanse economie behoort tot de tien grootste van de wereld. In het jaar 2000 trok het land zo'n 30 miljard Dollar buitenlandse investeringen aan, ongeveer de helft van de Internetgebruikers van Latijns-Amerika is Braziliaan, na de USA is Brazilië het land dat de meeste executieve vliegtuigjes koopt en het land heeft de stad met de tweede grootste helicoptervloot van de planeet. In de jaren 70 bedacht de econoom Edmar Bacha de term “Belíndia” om zijn land aan te duiden: een land waar de rijkdom van een land als België voorkomt naast de miserie van Indië.

Nog meer paradoxen van dit land zijn onder andere het feit dat er hier geen schaarste is aan voedsel, maar wel een overschot. Jaarlijks worden grote hoeveelheden voedingswaren (granen, vlees) uitgevoerd. Probleem is dat 15% van de bevolking hier geen geld heeft om dat voedsel te kopen.

Nog een paradox is dat er nooit zo veel geld in de sociale sector uitgegeven werd als nu. Een bedrag ter waarde van ongeveer 21% van het Bruto Nationaal Product wordt in de sociale sector gespendeerd, meer dan eender welk ander Latijnsamerikaans land. En toch verbetert de toestand niet echt voor zij die onder de armoedegrens leven. Dit komt enerzijds door de geïnstitutionaliseerde corruptie, anderzijds omdat de socio-politieke en economische structuren van dit land inkomensconcentratie stimuleren. Een voorbeeld: van de totale uitgaven voor onderwijs gaat ongeveer 60% naar de financiering van de federale universiteiten, waar niet de armen studeren maar wel de meer begoede klassen. Er blijft dan niet veel geld meer over om in het openbaar basisonderwijs te investeren, het enige middel dat de lagere sociale klassen hebben om zich via studie op te werken in de maatschappij. Nog een voorbeeld: het grootste deel van de uitgaven voor gezondheid gaat naar de curatieve sector, en wie zich medicamenten en een verzorging in een ziekenhuis kan veroorloven zijn niet de 15% Brazilianen waar we het eerder over hadden. In preventie of basishygiëne wordt bitter weinig geïnvesteerd omdat dit economisch veel minder rendabel is. Of nog: van de totale nationale uitgaven voor pensioenen gaat slechts 7% naar de 20% armsten, de 20% rijksten gaan lopen met ongeveer 30% van het totaal. Dit alles maakt van Brazilië het land met de grootste inkomensconcentratie ter wereld: de 20% rijksten verdienen

33 keer meer dan de 20% armsten (ter vergelijking: in België, Duitsland, Italië is dit ongeveer 6 keer meer, in México 13 keer meer, in Chili 18 keer en in Guatemala 30 keer).

Eind dit jaar zijn er hier presidents- en parlementsverkiezingen. Heel voorzichtig komt het thema van de armoede op de agenda van de kandidaten, maar echt structurele oplossingen worden er niet geboden. En zonder dit laatste is er niet veel hoop voor de 15% van de Brazilianen die 's ochtends niet weten of ze op het einde van de dag iets te eten zullen hebben.

Bron: een reportage uit het nationale actualiteitentijdschrift "Veja" (zowat de Knack van Brazilië)

Guy De Nocker , Salvador da Bahia, maart 2002

DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL

Gezien de omstandigheden waarmee het project van Freddy momenteel af te rekenen heeft, is iedere extra inspanning meer dan welkom.

Giften voor het straatkinderenproject van Freddy Goven in Alagoinhas kan je steeds overmaken via een overschrijving of via een permanente opdracht op rekening: **000-0173311-69**

van PROMA, Vorstlaan 199 te 1160 Brussel, met volgende vermelding:

PR 63.70.82 Fr. Goven / Braz.

Indien het jaarlijks totaal van je giften minstens 1.000 Fr. bedraagt, ontvang je automatisch een fiscaal attest.

DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL